

Med sidespring

A TASTE OF HONEY („En Duft af Honning“). Prod.: Woodfall 1961 (Tony Richardson). Instr.: Tony Richardson. Manus.: Shelagh Delaney og Tony Richardson efter Delaneys skuespil af samme navn. Foto: Walter Lassally. Musik: John Addison. Dekor.: Ralph Brinton. Medv.: Rita Tushingham, Dora Bryan. Murray Melvin, Paul Danquah, Robert Stephens, David Boliver, Moira Kaye, Herbert Smith.

Visconti, Sjöberg, Bergman og Tony Richardson har tilfælles, at de formår at skelne skarpt mellem teater- og filminstruktion. Der er ikke meget „teater“ i deres film, og man har endnu til gode at opleve en Bergman-forestilling på „Dramaten“ blive udskældt for at være for meget „film“. Richardson, der med held har filmatiseret teaterstykker, han selv har sat op, synes at være den af dem, der er mest bange for „teater“ i film. „En Duft af Honning“ tyder på det.

Det er en smuk og bevægende film – derom er der ingen tvivl – og den formår i langt højere grad end den danske teateropførelse at engagere os, ja den åbner nye perspektiver i Shelagh Delaneys stykke, perspektiver man anede, men som på Allé-Scenen blev stillet i skygge af farce og tour-de-force numre, der sjældent er egnet til nuanceret menneskeskildring. Man forbløffedes egentlig over, at der ikke var mere råben og skrigen i filmen – at deltagerne i dette grumme og betagende rottevæddeløb om livslykke ikke stod skarpere over for hinanden – som på teatret. Nu har Richardson vanen tro pillet en del af replikkerne ud, og han har uden tvivl gjort det med held. Han kan tillade sig at dvæle ved væddeløbets deltagere, og han kan udbygge de noget skematiske bifigurer, i første række Geoff, men også Jimmy og Peter, og han kan gøre det uden at skade forholdet mellem mor og datter. Teatrets verbal-akrobatik er for en stor del afløst af velplacerede nærbilleder af reaktioner. Smukkeste er måske Dora Bryans korte øjeblikke med selvransagelse og følelse af utilstrækkelighed, men også Rita Tushingham's øjne udtrykker mange stumme replikker, mange „teaterord“.

Richardson har, som i sine tidligere teaterfilmatiseringer, rykket handlingen ud af det bundne milieu, ud på gaden, ud i naturen, og friheden inspirerer både ham og tilskueren således, at centrale scener bibringes rigere proportioner og større vægt. Men i samme åndedrag må det hævdes, at „En Duft af Honning“ afslører en tendens hos Richardson til det ekstravagant idylliske i skildringen af personerne i forholdet til deres milieu. Færerne i „Free Cinema“-stilen er åbenbare. Umiddelbart afløses af udspekuleret følt og melankolsk, og personerne står i fare for at blive domineret af havnekajer og gasbeholdere. Poesien går i retning af føleri. Endnu en fare fra ovennævnte stil ligger i artistieriet, som når Richardson lader byens statuer paradere ligegyldigt forbi i en lang sekvens, eller når han og Walter Lassally boltrer sig i forlystelsesparkens gynger og karuseller. Det er ikke milieuskildring. Det betyder intet for personernes sindstilstand – de skændes jo i øvrigt lige godt alle steder – og det er ikke naturlige, dramatiske hvilepauser. Det er vist desværre blot kruseduller med den ene funktion at fylde og evt. imponere tilhængerne af en god gang kamera-artisteri.

At det er en yderst seværdig film vil være fremgået af megen omtale og ros fra kompetent side, og filmen følger sig smukt til øjeblikkets respektindgydende engelske produktion, men den fører intet til, går ikke videre, viser ikke vejen frem. Alligevel er der også i denne film inspiration at hente for danske filmfolk, der måske for traditionelt har opmærksomheden henledt i sydlig og sydvestlig retning.

Poul Malmkjær.

Nok en gang

Maurice Bessy: Histoire en 1000 images du cinéma. Editions du Pont Royal. 1962.

Endnu en billedbog! Hvilket nummer i rækken? Man husker det ikke, og man modtager den med nogenlunde samme følelse som var det den nye telefonbog. Den ligner den foregående; man har blot ændret nogle navne og tal.